

Дора Габе

Раздяла

От очите ми съня изсмука
тая дълга нощ, тъй неспокойна.
Няма на стената да почукам –
тя е вече помежду ни двойна.

Чувам само писъка на трена,
в тъмнината остър и тревожен.
От света съм вече уморена,
а пък ти си моя спомен тъжен.

Тежката завеса на живота
ще се дръпне нявга за минута,
да те видя млад и свеж, и бодър,
без да бъда видена и чута.

Колко много най-човешка мъка
безвъзвратната вълна отвлече.
Няма близост, няма и разлъка,
а светът е все голям и вечен.

1925

КРАЙ

© 1925 Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11636>]